

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ EFTA

WYROK TRYBUNAŁU

z dnia 21 kwietnia 2021 r.

w sprawie E-2/20

Rząd Norwegii, reprezentowany przez organ odwoławczy ds. imigracyjnych (Utlendingsnemnda – UNE) przeciwko L

(Dyrektywa 2004/38/WE – Swoboda przemieszczania się i pobytu – Wydalenie – Ochrona przed wydaleniem – Rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie – Nadrzędne względy bezpieczeństwa publicznego – Nakaz opuszczenia miejsca zamieszkania – Wnioski o uchYLENIE decyzji o nakazie opuszczenia miejsca zamieszkania – Istotna zmiana – Zasada konieczności – Zasada proporcjonalności – Prawa podstawowe – Prawo do życia rodzinnego)

(2021/C 324/11)

W sprawie E-2/20 rząd Norwegii reprezentowany przez organ odwoławczy ds. imigracyjnych (Utlendingsnemnda – UNE) przeciwko L – WNIOSEK skierowany do Trybunału na podstawie art. 34 Porozumienia między państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości złożony przez Sąd Apelacyjny Borgarting (*Borgarting lagmannsrett*) dotyczący wykładni dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, po dostosowaniu do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym – Trybunał w składzie Páll Hreinsson (prezes), Per Christiansen (sędzia) i Bernd Hammermann (sędzia sprawozdawca) wydał w dniu 21 kwietnia 2021 r. wyrok zawierający sentencję następującej treści:

1. Nakazy stałego opuszczenia miejsca zamieszkania zasadniczo nie są sprzeczne z prawem EOG, o ile spełniają warunki ustanowione w art. 27 i 28 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich i mogą zostać uchylone zgodnie z jej art. 32. Wydalenie musi opierać się na indywidualnym zbadaniu danego przypadku. W odniesieniu do obywateli EOG, którzy legalnie zamieszkiwali w państwie przyjmującym przez okres dłuższy niż 10 lat, wydalenie może nastąpić, zgodnie z art. 27 i art. 28 ust. 3 dyrektywy 2004/38/WE, wyłącznie z uwagi na nadrzędne względy bezpieczeństwa publicznego, w sytuacji gdy indywidualne zachowanie danej osoby stwarza wyjątkowo poważne zagrożenie, tak że środek polegający na wydaleniu jest niezbędny do ochrony jednego z podstawowych interesów społecznych. Istnieje przy tym warunek, że ochrony takiej nie można zapewnić za pomocą mniej restrykcyjnych środków, przy uwzględnieniu długości pobytu obywatela EOG w państwie przyjmującym, a w szczególności poważnych negatywnych konsekwencji, które taki środek może powodować dla obywatela EOG i członków jego rodziny rzeczywiście zintegrowanych w państwie przyjmującym. Każda późniejsza decyzja o nakazie opuszczenia miejsca zamieszkania musi ograniczać się do tego, co konieczne do ochrony podstawowego interesu, jaki miał być chroniony przez wydalenie. Decyzja o nakazie opuszczenia miejsca zamieszkania musi być zgodna z zasadą proporcjonalności.
2. Rehabilitacja społeczna obywatela EOG w państwie przyjmującym, w którym jest on rzeczywiście zintegrowany, leży w ogólnym interesie społeczeństwa. Dobre zachowanie danej osoby w okresie pozbawienia wolności, a następnie w okresie probacji, wraz z innymi dowodami na reintegrację społeczną osłabiają aktualne zagrożenie dla bezpieczeństwa publicznego. Rodzina i dzieci danej osoby, w tym pasierbowie, są ważnym czynnikiem przy ocenie konieczności zastosowania środka ograniczającego na podstawie rozdziału VI dyrektywy 2004/38/WE w świetle zasady proporcjonalności, nadrzędnego interesu dziecka i praw podstawowych. Przy ocenie konieczności wydalenia w ramach całościowej oceny należy wziąć pod uwagę każdą alternatywę dla wydalenia.

3. Istotną zmianą do celów art. 32 dyrektywy 2004/38/WE jest zmiana eliminująca uzasadnienie pierwotnej decyzji na podstawie rozdziału VI tej dyrektywy o ograniczeniu swobody przemieszczania się ze względu na zachowanie danej osoby. Nie można jednak zakładać, że nie dojdzie do żadnej istotnej zmiany w indywidualnym zachowaniu, a każdy wniosek należy poddać osobnej ocenie. Należy wziąć pod uwagę wszystkie czynniki, które mogą stanowić dowód istotnej zmiany w indywidualnym zachowaniu. Zależy to od charakteru zachowania danej osoby i od zagrożenia, jakie stwarza ona dla społeczeństwa. Należy wziąć pod uwagę wszelkie dowody świadczące o tym, że dana osoba zaangażowała się w pozytywne i legalne działania, w związku z czym jest mało prawdopodobne, aby powróciła do rodzaju działań, które doprowadziły do wydalenia. Czynniki takie mogłyby obejmować między innymi dowody na to, że dana osoba nie zaangażowała się ponownie w działalność przestępczą, dowody na resocjalizację w społeczeństwie państwa przyjmującego, rozpoczęcie i utrzymanie stabilnej działalności zarobkowej, wyniki ocen psychologicznych, wiarygodne wyrażenie skruchy, dowody na pozytywne i konstruktywne zaangażowanie się w życie społeczne, a w szczególności dowody na resocjalizację obywatela EOG w państwie, w którym osoba ta rzeczywiście się zintegrowała.
-